

Vogelwerkgroep Zutphen wil verjongen

ZUTPHEN/BRUMMEN - Merel van Dijk is gek op vogels. Niet heel gebruikelijk voor meisjes van dertien, maar het weerhoudt Merel er niet van om zoveel mogelijk te weten te komen over de vogels uit haar omgeving. Veel kennis heeft ze al opgedaan uit boeken. Maar nu wil ze op pad. Sinds kort doet ze dat met de Vogelwerkgroep Zutphen en omgeving.

Door Meike Wesselink

“Het herkennen van vogelgeluiden is best moeilijk en daarom is het ook fijn dat ik daarover met anderen kan overleggen”, begint Merel. Tot voor kort zat ze vooral met haar neus in de boeken, maar nu wil ze er op uit, vogels zien, ontdekken en horen. “Er zijn vogels die het geluid van andere vogels imiteren. Om die geluiden van elkaar te kunnen onderscheiden is nog best lastig. Eigenlijk moet je de geluiden opnemen, maar meestal ben ik daarvoor te laat, of staat er zoveel achtergrondgeluid op dat je bijna niet meer kunt horen.” Het zijn de dingen waarmee Merel nog worstelt, maar waar ze vanzelf handiger in wordt naarmate ze oefent.

De Vogelwerkgroep organiseert regelmatig een excursie met een bepaalde vogelsoort als thema. Zo staat er voor zaterdag 10 juni een excursie gepland naar het Drentse Bargerveen om de Grauwe Klauwier en het Paapje te spotten. “En pas was er een excursie naar de

Oostvaardersplassen. Ik was te laat om me aan te melden. Vond ik erg jammer, want de Zeearend nestelt daar en die wil ik heel graag zien.” Nog een vogel die Merel graag in real live wil spotten is de Bontbekplevier. “Die heb ik nog nooit gezien, want daarvoor moet je naar de kust. Ik ben met mijn ouders aan het onderhandelen wanneer ik alleen mag reizen, maar een beetje spannend vind ik dat ook wel. Stel je voor dat ik de weg kwijtraak.”

De allereerste vogel waar Merel kennis mee maakte was - hoe kan het ook anders - de Merel. “Ik vond hem niet eens zo bijzonder toen. Maar dat is wel veranderd, ik vind het geluid bijvoorbeeld erg mooi.” Als klein kind al voelde Merel zich verbonden met de natuur. Nog niet specifiek met vogels, dat kwam later pas. “Wat er zo leuk aan is? Dat ze kunnen vliegen natuurlijk. Dat zou ik zelf ook willen. Maar het is ook leuk dat ze overal zijn en dat je dus altijd vogels kunt zien, gewoon onderweg op de fiets bijvoorbeeld.” Ondertussen heeft

Merel van Dijk herkent al veel verschillende vogels aan hun geluid. Foto: Meike Wesselink

Merel in het Vogelpark waar we hebben afgesproken de Kleine Karrekiet én de zwartkop al gehoord. “Meestal herken je vogels het eerst aan hun geluid. Of je kunt aan het geluid herkennen dat er gevaar dreigt. Soms kun je door te luisteren nog eerder een roofvogel in de gaten krijgen dan wanneer je met je ogen gaat zoeken.” Het ontgaat

Merel natuurlijk niet dat niet veel jongeren zich verbinden met de Vogelwerkgroep, maar dat is iets dat ze in het dagelijks leven ook tegenkomt. “Kinderen van mijn leeftijd hebben hele andere interesses, maar ik ken wel iemand op school die geïnteresseerd is en me er ook geregeld naar vraagt.” De Vogelwerkgroep start in september speciaal met activiteiten voor de jeugd van 8 tot en met 12 jaar. Bestuurslid Carin Barendrecht: “Iedere maand worden er

voor kinderen activiteiten georganiseerd zoals het uitpluizen van uilenballen of het omgaan met de verrekijker. Speciaal van ouders kregen we die vraag en dat vinden we alleen maar leuk. Want wil je echt een goede vogelaar worden dan kun je er maar beter vroeg mee beginnen. Het herkennen van geluiden leer je dan bijvoorbeeld veel sneller.”

.....
■ www.vwg-zutphen.nl

De Zutphense Leeuw

Zutphense helden, u kent ze wel. Ze zetten zich met hart en ziel in voor de samenleving. Onmisbaar zijn ze, maar wat drijft hen, wat is hun geheim? De Zutphense Leeuw is een schriftelijke onderscheiding voor deze helden. De Zutphense Leeuw van deze maand is Dini Goorman.

Door Alize Hillebrink

‘Soms moet je opvoeden, anders gaat het mis’

In de hal staan zes dozen met 3500 medailles. Dini Goorman (73) organiseert al dertig jaar de Avondvierdaagse. Van verkeersmaatregelen tot routeboekjes. Elk jaar een andere routes. En ieder jaar weer heeft ze slapeloze nachten, maar ieder jaar weer krijgt ze het voor elkaar.

“Mijn liefde voor wandelen begon bij de wandelgroep Shrewsbury. Daar deden we aan wedstrijd-wandelen, netjes lopen in groepsverband. Op zondag gingen we lopen. Naar Gorssel, Apeldoorn, Enschede of Uchelen, we hebben overal gelopen. Schoonheidswandelen heette het ook wel. Het was altijd een hele strijd. Dan moest je op een speciale manier ‘hoeken nemen’. En op sommige stukken mocht je vrij wandelen, bijvoorbeeld in het bos. En in ganzenpas over een bruggetje. Als we dan weer op de openbare kwamen moesten we ‘opstellen’. Het verenigingsgevoel, de saamhorigheid, dat is nu niet meer.

Vroeger liep ik voor de medailles. Nu wil ik ze niet meer, het doosje is vol! Ik loop zelf nog twee keer per week, maar ik heb erg last van mijn knieën. Alleen de Airborne Wandeltocht doe ik nog elk jaar. Die heb ik al 23 keer gelopen.

Het verenigingsgevoel zit in me. Mijn ouders waren verenigingsmensen. In 1958 richtten ze de Warnsveldse Sportvereniging op. Al hun vrije tijd ging naar de gym. Ik ben opgevoed in de gymzaal. Ik geef het ook weer door. De vierdaagse is een familiegebeuren. Ik ben aanspreekpunt, maar mijn

kinderen, kleinkinderen, zwager en nicht, helpen mee. Het is een hele logistieke operatie. Het begint al met het uitzetten van de routes. En het wordt elk jaar verzaaid. Strengere eisen, veiligheidsmaatregelen, hekken, etc. De gemeente lijkt soms meer tegen dan mee te werken. Soms denk ik weleens: waarom doe ik het nog eigenlijk?

Maar stilzitten is niks voor mij. Die tv, dat zal wel. Laat mij dit maar doen. Dan zit ik met mijn man aan de tafel en doen we in één weekend alle medailles. Dat zijn er meer dan drieduizend! Op zaterdag de vijf en 7,5 kilometer en

op zondag de tien kilometer en individuele deelnemers. Ontzettend gezellig hebben we het dan. De mentaliteit is wel veranderd. Heel erg jammer. Weet je dat er vroeger werd geoefend met de kinderen? Dan gingen we om vier uur ‘s middags na school een uur oefenen. En als er kinderen waren die niet luisterden dan deden ze niet mee! Ze noemen me een mopperkont en eigenwijs. Ik kan ook heel streng zijn. Soms moet je opvoeden, anders gaat het mis. Als het op mijn manier gaat, gaat het goed. Ik wil het met plezier doen.

Tijdens de intocht loop ik vooraan in de groep. Met mijn dochter en kleindochters naast me met de vlag. Dan lopen de tranen over mijn wangen. Ik word er nu al emotioneerd van. Dan gaat door me heen: Yes, we hebben het weer gereed.

Kent u ook een Zutphense Leeuw? Laat het ons weten via redactie@contact.nl

“Ik ben opgevoed in de gymzaal”

Dichter bij Zutphen

Stuur uw gedicht of reactie naar:
dbz@maspapo.nl
DBZ staat voor Dichter bij Zutphen

De stadsboomgaard

Achter de bloementuin van mijn grootvader stonden de appelbomen. Het aantal was niet groot, maar groot genoeg om het een boomgaard te noemen, of boogert zoals hij altijd zei. Tegen de tijd dat de appels rijpten liep hij met ratels rond om de vogels te verjagen. Wij waren graag in de boomgaard, speelden verstoppertje en renden ons moe met ‘boompje verwisselen’. Maar soms lagen we urenlang stil in het hoge gras tussen de bomen, luisterden naar het gezoem van de bijen en droomden weg, totdat we voor het avondeten naar binnen werden geroepen.

Midden in Zutphen, aan het Bongerspad vind je een oude boomgaard met fruitbomen die bijna honderd jaar oud zijn. Deze boomgaard geeft je het gevoel terug te gaan in de tijd. Ik herken het gevoel als ik er ben. Daarnaast heeft de boomgaard een cultuurlandschappelijke waarde. Daarom heeft het college van burgemeester en wethouders van gemeente Zutphen besloten om op dinsdag 16 mei 2017 de boomgaard aan te wijzen als gemeentelijk groenmonument.

Klacht van de lentebok

*Er staan wat bomen langs de Berkel
het lijken oude mannen
gebogen door wind en tijd
een verscholen gaard midden in de stad
wat eens een eiland was
net buiten de wallen van
de vesting die Zutphen heet*

*er wordt fruit gekweekt en
er is plaats voor groente
36 are is genoeg
vier rijen gevuld met appels en peren
steeds een handkar vol
van ‘die met het sikske’
op tijd geplukt voordat de vogels
zich er te goed aan doen*

*ik staar tussen het lover door
en zie mijzelf
op eindeloos durende middagen
en verzucht
de vergeten oude hof
en besef dat er niets veranderd is.*

Mas Papo
Stadsdichter
van Zutphen